

IV.

Thánh lễ cho các em rước lễ vỡ lòng đang ở phần hiệp lễ là phần quan trọng nhất trong thánh lễ, Kỳ Sơn điều khiển ca đoàn một cách say sưa, cốt tạo bầu khí trang nghiêm thánh thiện. Đột nhiên ở một nơi trong giáo đường nhỏ bé nghèo nàn của anh, có tiếng ồn ào làm mọi người hướng sự chú ý về đó.

Kỳ Sơn không sao bình tĩnh tập trung vào công việc cho được, bởi anh là thầy giúp xứ, chịu trách nhiệm trước cha sở và trước giám mục về họ đạo dù họ đạo nhỏ bé với năm trăm giáo dân. Đây là một họ đạo “lẻ” trực thuộc họ đạo chính là Tân Lâm, mà cha chủ lễ hôm nay, Mát-thêu Đặng Chí Thọ làm cha sở. Một số người di chuyển ra ngoài nhà thờ. Kỳ Sơn đoán là có người bị đau ốm bất ngờ. Đúng như vậy. Điều khiển bài hiệp lễ xong, một ông biện đến nói nhỏ:

- *Thưa thầy! Có người bệnh nặng. Con Hường con bà Hai Tố xóm trên. Xin thầy bước qua xem một chút.*

Rời ca đoàn sau khi dặn dò, Kỳ Sơn bước ra, đám đông phần lớn là phụ nữ vây quanh người bệnh ở mái hiên nhà thờ nằm trên tay của hai người phụ nữ lớn tuổi. Kỳ Sơn bảo:

- *Đem ngay vào nhà xứ!*

Sau khi các bà đặt cô gái lên giường tre ở phòng khác, một chiếc giường ọp ẹp bằng gỗ Kỳ Sơn hỏi mọi người:

- *Bệnh thế nào?*

Nhiều người đáp:

- *Ngất xỉu không phải do trúng gió.*

Một người nói:

- *Thưa thầy, bệnh nó là bệnh ma, muốn vật lúc nào là vật, lần này là lần thứ mấy rồi, làm riết sợ con nhỏ không sống nổi!*

Kỳ Sơn bảo:

- *Để tôi thử xem!*

Anh cầm tay cô gái, bắt mạch, xem sắc mặt, môi, mắt, và nghe hơi thở. Anh bảo mọi người:

- *Tôi chữa.*

Anh cởi áo dòng đen, ngồi xếp bằng trên sàn nhà, vận khí. Anh bước lên giường, nhờ một người giúp, đỡ cô gái lên, anh tập trung truyền nội khí cho cô gái.

Một phút, hai phút, ba phút... rồi năm phút, cô gái từ từ mở mắt làn da của cô tái nhợt chuyển dần sang hồng nhạt, cô cử động được và mấp máy đôi môi; tuy chưa được khoẻ lắm, nhưng cô có thể ngồi được mà không cần sự giúp đỡ.

Mọi người cười vui, tỏ vẻ thích thú và thán phục.

Thánh lễ cũng vừa chấm dứt ở nhà thờ. Mọi người rộn rã. Cha sở về phòng của Kỳ Sơn để nghỉ ngơi, mọi người xông xáo đi lại đón tiếp.

Kỳ Sơn tiếp cha một lúc, xin phép vào trong rồi mất biệt.

Cha sở ra về cũng buồn bã vì không có Kỳ Sơn đưa tiễn, cha và mọi người đều tưởng rằng Kỳ Sơn bận đi đâu đó.

Khu nhà thờ từ từ trở lại vắng lặng. Đã gần 12 giờ trưa, chẳng ai thấy Kỳ Sơn. Bà Tám có việc trở lại nhà thờ, thấy vắng vẻ, thử bước vào phòng Kỳ Sơn. Chẳng thấy anh đâu, bà thử bước vào phòng trong rồi đột nhiên bà hét hả chạy trở ra thất thanh la lớn:

- Ông địa ơi! Bớ người ta ơi! Cứu ông thầy! Cứu ông thầy!

Bà Tám vừa chạy quanh xóm vừa la “bớ... bớ...” đủ thứ, vừa khóc mếu máo.

Không đầy năm phút, khu nhà thờ đông nghẹt, kẻ khóc người la náo loạn. Các ông biện, là những chức sắc trong họ đạo, chạy vào thì Kỳ Sơn đã được một số thanh niên đỡ dậy.

Một anh thanh niên vui mừng nói với mọi người:

- Không! Thầy chuta sao! Thầy chuta sao!

Ai nấy tỏ vẻ vui mừng. Thế là mỗi người một việc: cạo gió, đi tìm thuốc, nấu nước, kẻ đi rước thầy thuốc, người lo sẵn siêng nấu thuốc...

Bà Tám đã hết khóc, quay ra kể lể cho mọi người:

- Tui mở cửa bước vào thấy thầy nằm êm ru sóng sượt trên giường, tui hết hồn...

Những chiếc khăn ấm đắp trên người khiến Kỳ Sơn tỉnh lại dần.

Khi thầy thuốc vừa đến, thì Kỳ Sơn đã khá hơn, anh gượng bảo:

- Ông bà và anh chị em cứ về, tôi không sao hết, chỉ mất sức một thời gian thôi!

Giọng Kỳ Sơn yếu ớt, người tái nhợt, khiến chẳng ai chịu ra về, họ cứ ở quanh quần đó đợi cho đến khi vị lương y già râu tóc bạc phơ giải thích cho họ biết Kỳ Sơn mất sức do hao tổn nội lực lúc chữa bệnh cho cô gái, nay cô ta khỏi bệnh thì Kỳ Sơn phải kiệt lực.

....

Có ai đó trong họ đạo đã mau lẹ về quê Kỳ Sơn cách đây khá xa, để báo tin cho cha mẹ của anh, nên chiều hôm sau, hai ông bà đến làm cho anh hết sức bất ngờ và không sao giấu được vẻ mừng rỡ. Nhưng anh vẫn chưa dậy được. Thái độ của hai ông bà rất điềm tĩnh. Mẹ Kỳ Sơn vào tận trong giường thăm và chăm sóc cho anh, bà chỉ dẫn cho những người có mặt ở đó, cách chăm sóc. Còn cha của anh thì không vội, ông ngồi bên ngoài nói chuyện một cách điềm đạm và thân mật với các ông Biện, làm cho mọi người hết sức yên tâm. Dáng ông cao lớn, khoẻ mạnh như Kỳ Sơn, nhưng phong thái và kiểu dáng chẳng khác một võ sư: điềm tĩnh, oai nghi, chuẩn mực, đồng thời rất thanh thoát và lịch sự, nhất là khi ông tế nhị hỏi han cặn kẽ mọi điều và trấn an mọi người một cách tử tế.

Sau vài giờ, ông vào giường Kỳ Sơn, xem mạch và quan sát con trai một cách nhanh chóng, ông truyền nội lực cho con. Bởi ông là võ sư chuyên về khí công, người đã dạy và rèn luyện cho Kỳ Sơn từ thuở nhỏ.

Cứ độ nửa giờ, ông truyền nội lực một lần, chậm rãi, ung dung, trầm tĩnh, nhẹ nhàng mà dứt khoát.

Đến tối, Kỳ Sơn đã trở lại bình thường, anh đón tiếp ba mẹ vui vẻ, nhưng cũng sẵn lòng đón nhận lời trách mắng đầy yêu thương của ba về việc truyền nội lực để chữa bệnh trong tình trạng đang lao tâm lao lực quá độ trong dịp lễ lớn của họ đạo vừa qua.

Họ đạo mới có dịp chứng kiến cảnh ba mẹ thương con, mới biết ra thêm về thân thế của Kỳ Sơn, biết về gia phong gia thế, biết về tài nghệ võ thuật cao cường của anh, xuất thân từ một gia tộc có truyền thống văn võ song toàn. Họ càng thêm thán phục khi thấy tài năng ấy lại được nuôi dưỡng trong bầu khí đạo đức của gia đình. Thế là họ đạo được một dịp trầm trồ truyền tụng với một cảm tình chân thành quý mến Kỳ Sơn rất mực, một tu sĩ, một đại chủng sinh xứng đáng với chức vụ linh mục sau này.

Sáng hôm sau, ba mẹ Kỳ Sơn ra về sau khi nhắn nhủ con, an ủi khích lệ và chỉ bảo thêm. Ba anh nói:

- *Cố gắng nghe con! Nhiệt tâm phục vụ nhưng cũng phải khôn ngoan giữ gìn sức khoẻ; bình tĩnh trong mọi việc, việc gì cũng có một cách nào đó giải quyết tốt đẹp nhất; thủng thẳng mà tìm, đời người lúc nào cũng là một sự bắt đầu mới mẻ, không có gì phải vội, phải hối tiếc nếu không làm điều sai quấy.*

Ngưng giây lát ông nói tiếp:

- *Ba và mẹ luôn ở bên cạnh con trong mọi cuộc hành trình.*

Mẹ Kỳ Sơn góp lời:

- *Đừng lo cho ba mẹ, cứ yên tâm lo việc của con. Rán giữ gìn sức khoẻ nghe con!*

Kỳ Sơn tiễn ba mẹ ra tận bến xe, cùng với một vài ông Biện và giáo dân.

Anh trở về với dáng vẻ ưu tư nặng trĩu.